

A. DEN UIL-VAN GOLEN

*Gescheurd
wolkendeek*

Roman

GESCHEURD WOLKENDEK

Eerder verschenen van A. den Uil-van Golen in de
Citerreeks

Opnieuw gevangen *

Joëlles overgave *

Gedoofd vuur *

Onbereikbare verten *

Teken van een nieuwe dag *

* Deze uitgave is ook verkrijgbaar als e-book

A. den Uil-van Golen

*Gescheurd
wolkendek*

ISBN 9789401911948
ISBN e-book 9789401911955
NUR 344

© 2019 Citerreeks
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden

1

Verbaasd kijkt mevrouw Van Gurp haar dochter aan.

‘Met dit weer ga je toch niet fietsen?’

‘Ma, ik heb gezien dat het vanmiddag droog zal zijn.’

‘Oké, dan moet je het zelf weten. Doe in ieder geval je regenpak aan.’

Lisette knikt en kijkt haar moeder aan. Nog steeds is ze bezorgd en heeft ze overal erg in.

‘Dat zal ik doen, ma. Eerst even bij Joël kijken.’

Ze loopt de gang door en opent voorzichtig de deur. Op haar tenen loopt ze naar het bed. Hij slaapt nog. Ze bukt zich en drukt voorzichtig een kus op zijn voorhoofd. Dan draait ze zich om en loopt naar de garage om haar regenpak aan te trekken en haar fiets te pakken.

Even later fietst ze weg, nagekeken door haar moeder. Het regent toch harder dan ze had verwacht, maar gelukkig staat er nauwelijks wind. Elke keer weer vindt ze het heerlijk om naar haar werk te fietsen, ook al is ze bijna een uur onderweg. Dat zou ze niet graag missen. Het moet echt nodig zijn, wil ze de auto nemen.

In de fietsenstalling trekt ze haar regenpak uit en hangt het over haar fiets. Er zal niemand zijn die dat mee zal nemen. Met een ‘goedemorgen allemaal’ komt ze de afdeling binnen. Er zijn nog maar weinig collega’s. De meesten beginnen om halfnegen of negen uur. Zelf vindt ze het fijn om om acht uur te beginnen.

‘Ook nu op de fiets?’ vraagt Diederik, haar afdelingschef.

‘Jawel. En ik vond het heerlijk om te fietsen.’

‘Jij liever dan ik. Maar ik zie dat je niet natgeregend bent,’ lacht hij, ‘behalve je haren dan.’

‘Klopt. Ik heb m’n regenpak aangehad.’

‘Vandaag hoeven we ons niet te vervelen. Er zijn heel veel bestellingen binnengekomen.’

‘Beter dan nietsdoen,’ reageert Lisette, terwijl ze achter haar bureau gaat zitten.

‘Ik heb gisteren nog een gesprek gehad met onze baas en aangegeven dat de werkdruk eigenlijk te hoog blijft. Hij heeft beloofd er serieus over na te denken. Dus wie weet krijgen we binnenkort versterking.’

‘Dat zou heel fijn zijn.’

‘Vind ik ook.’

Daarna blijft het even stil, totdat de andere collega’s binnendruppelen. Tegen negen uur komt Dineke met veel lawaai binnen. Ze ploft op haar stoel tegenover Lisette en zucht. ‘Goedemorgen lieve allemaal. Nog net op tijd. Ik had me bijna verslapen.’

‘Te laat naar bed gegaan?’ merkt Lisette op.

‘Misschien,’ lacht Dineke. ‘Ik had gisteravond een verjaardag en die was wat uitgelopen. Maar goed, ik ga er vandaag weer tegenaan.’

‘Zoals altijd,’ vult Diederik aan.

Iedereen op de afdeling mag de spontane Dineke van der Eng. Ze is de jongste en nog maar een halfjaar bij hen op de afdeling. Ze werkt hard en is altijd bereid een ander te helpen.

Het valt Lisette weer op hoe Dineke gekleed is. Wat ze ook aanheeft, ze valt erdoor op. Pasgeleden had ze in de pauze een heel gesprek met haar over kleding. En Dineke had eerlijk gezegd dat ze Lisette er altijd saai uit vond zien. Maar ze had eraan toegevoegd dat ze het wel smaakvol vond.

Lisette heeft altijd het gevoel dat ze Dineke een beetje in bescherming moet nemen. De mannen steken nogal eens de draak met haar en bijna altijd trapt ze daarin.

Vergeleken met Dineke voelt Lisette zich, met haar dertig jaren, al oud. Dineke is nog maar net twintig en geniet met volle teugen van haar jong-zijn.

Het eerste uur wordt er niet veel gezegd. Iedereen heeft het druk en probeert zoveel mogelijk voor de middagpauze klaar te hebben. Lisette merkt wel dat Dineke haar af en toe op zit te nemen, maar doet net alsof ze het niet ziet.

‘Zal ik koffie voor ons halen?’ vraagt Dineke wat later.

‘Prima. Daar zijn we wel aan toe.’

‘Hoor ik daar koffie zeggen?’ komt de zware stem van Bastiaan. ‘Daar voel ik ook wel voor.’

‘Oké, ik neem een blad vol mee.’ Dineke staat op en loopt de afdeling af.

‘Een leuke meid,’ reageert Bastiaan.

Op de afdeling klinkt instemmend gemompel en Lisette moet er inwendig om lachen.

‘Zo, hier is de koffiejuffrouw.’ Met deze woorden zet Dineke lachend een blad met bekertjes koffie neer.

‘Geef het ons dan even.’

‘O nee, ik heb het voor jullie gehaald en dat vind ik meer dan genoeg.’ Ze pakt twee bekertjes en gaat weer zitten.

‘Dank je,’ zegt Lisette en ze geeft haar een knipoog.

‘Mannen zijn gewend om op hun wenken bediend te worden,’ zucht Dineke.

Niemand reageert, maar Diederik grinnikt en zegt: ‘Wacht maar tot je groter bent.’

‘Groter dan nu hoop ik niet te worden,’ klinkt het gevat.

‘Die is voor jou,’ reageert hij, ‘maar ik bedoel wat volwassener.’

‘Hm. Ik voel me al aardig volwassen.’

Ze reageert verder niet op de opmerkingen, maar Lisette ziet aan haar gezicht dat ze de laatste opmerking niet echt leuk vindt.

In de pauze lopen ze samen naar het personeelsrestaurant. Dineke vraagt of Lisette bij haar komt zitten.

‘Er zijn nog weinig lege tafeltjes.’

Maar Dineke wijst naar achteren en daar in de hoek is inderdaad nog een tafeltje vrij.

‘Kom nou, want anders is die ook al bezet.’

‘Er zijn nog meer plaatsen vrij, hoor,’ begint Lisette weer.

‘Nee, ik wil graag alleen met jou zitten.’

Zonder iets te zeggen eet Dineke haar broodje en een schaalje salade. Dan kijkt ze Lisette aan en begint: ‘Ik wil je wat vertellen.’

Lisette ziet dat Dineke een kleur heeft gekregen.

‘Nou eh, zie je... ik vertelde vanmorgen dat ik me bijna ver-slapen had. Maar ik ben vannacht niet thuis geweest. Ik ben gisteravond laat met iemand meegegaan en daar vannacht gebleven.’

‘Een vriendin?’

‘Was dat maar zo. Een heel leuke jongen die ik nog niet eerder had gezien, maar van wie ik gisteravond helemaal weg was. Hij is zo knap. Eerst dacht ik dat hij geen aandacht voor mij had, maar later op de avond kwam hij bij me zitten en vroeg hij van alles. Ik voelde me op een roze wolk en toen hij me vroeg om met hem mee te gaan, heb ik zonder na te denken direct ja gezegd.’

Ze zwijgt en zucht een paar keer. Lisette wacht tot ze verder zal gaan.

Ineens buigt Dineke zich wat voorover en zegt fluisterend: ‘Ik heb zo’n spijt dat ik de hele nacht gebleven ben.’

Vragend kijkt Lisette haar aan.

‘Weet je... eh... ik had wat te veel gedronken en hij was zo ontzettend lief en toen...’

Ze kijkt weg van Lisette en die ziet een traan over haar wang lopen. Lisette legt haar hand op de arm van Dineke en knijpt er licht in. ‘Ik denk dat ik het begrijp. Dineke, mag ik je een raad geven?’

Ze knikt en Lisette gaat verder: ‘Je bent nog zo jong. Wees zuinig op je lichaam. Je kunt als je jong bent al zoveel kapot-maken, waar je later ontzettend veel last en ook spijt van kunt krijgen.’

Dineke pakt een zakdoek en snuit haar neus. ‘Het is allemaal zo verdraaid moeilijk,’ klinkt het heftig.

‘Hoezo?’

‘Ik voel me vaak zo alleen.’

Lisette kijkt in een paar grote ogen. Voorzichtig vraagt ze: ‘Kun je hier niet met je ouders over praten?’

Heftig schudt Dineke een paar keer met haar hoofd. ‘Nee. Mijn ouders zijn twee jaar geleden gescheiden. Met mijn moeder heb ik geen contact meer. Met mijn vader wel, maar hij is

voor zijn werk vaak in het buitenland.’

Het blijft een tijd stil. Er gaan allerlei gedachten door Lisette heen. Ze voelt medelijden met het jonge meisje tegenover haar. Tegelijkertijd voelt ze zich ook machteloos. Wat moet ze hierin zeggen of welk advies kan ze haar geven?

‘Dat moet heel erg voor je zijn,’ begint ze.

‘Heel erg?’ reageert Dineke. ‘Het is gewoon vreselijk. Ik ben in de steek gelaten door mijn ouders! En het komt allemaal doordat ze allebei carrièremakers zijn! Dat ze ook nog een dochter hadden, woog niet zwaar. Die was immers al volwassen en kon dus op haar eigen benen staan.’

De laatste zinnen gaan dwars door Lisette heen. Dit moet ze even verwerken.

Dan klinkt het zacht: ‘Sorry, Lisette, ik had je dit misschien niet moeten vertellen.’

‘Ik ben blij met je vertrouwen en vind het verschrikkelijk voor je. Heb je ook geen oma of opa meer naar wie je toe kunt met je vragen?’

Dineke schudt haar hoofd. ‘Nee, mijn moeder heeft geen ouders meer. Met de ouders van mijn vader hebben we nooit contact. Ik heb hen zelfs nog nooit ontmoet. Per ongeluk heb ik weleens een paar foto’s van hen gezien. Het schijnt dat mijn vader vroeger naar een of andere kerk ging. Toen hij met mijn moeder trouwde, heeft hij overal mee gebroken. Misschien dat mijn grootouders niet achter zijn beslissing stonden?’

Vragend keek ze Lisette aan.

‘Ja, dat weet ik natuurlijk ook niet. Maar om dan helemaal geen contact meer te hebben, vind ik wel erg ver gaan. Heb jij nooit overwogen om zelf eens contact met hen op te nemen?’

‘Hm. Daar heb ik eerlijk gezegd nog niet over gedacht. Het is misschien een mogelijkheid. Maar ik heb ook geen zin om van alles over m’n ouders te gaan vertellen.’

‘Ik denk ook niet dat ze dat van jou verwachten.’

‘Goed. Ik ga erover nadenken. Misschien doe ik het wel. Maar dan zal ik aan mijn vader moeten vragen waar ze wonen. En dan komen er natuurlijk nog meer vragen. Pff, ik weet niet

of het verstandig is. Maar goed, ik wacht een gunstig moment af.'

'Woon je dus niet meer in je ouderlijk huis?'

Dineke haalt haar wenkbrauwen op en lacht verbitterd. 'Nee, dat kon niet meer. Na de scheiding hebben ze ook hun huis moeten verkopen. Ik woon sinds die tijd op mezelf. Ik heb best een leuk appartement. Dat heeft m'n pa voor me gekocht. Ja, echt waar, zo is hij ook.'

'Ik merk dat je toch wel op hem gesteld bent.'

'Zeker weten. Maar hij heeft nooit tegen mijn moeder op gekund. Ze had zo'n scherpe tong en had altijd het laatste woord. Alleen als hij weer een hogere functie had gekregen, was ze lief tegen hem.'

'O.' Lisette kijkt nadenkend voor zich uit.

Dan kijkt ze op haar horloge en zegt: 'We moeten weer aan het werk.'

'Je hebt gelijk. Ik zou de tijd weer vergeten. Maar bedankt dat je naar mij hebt willen luisteren.'

'Graag gedaan. Voor jou heb ik altijd tijd.'

Lisette ziet dat Dineke weer een kleur krijgt en even moet slikken.

Dan klinkt het zacht: 'Dank je wel, Lisette.'

Samen lopen ze terug naar hun afdeling.

De hele middag zegt Dineke opvallend weinig en als ze met Lisette naar buiten loopt, zegt ze opeens: 'Ik denk dat jij een fijn thuis hebt.'

Lisette kijkt haar aan en knikt. 'Ja, ik heb ontzettend fijne ouders, die altijd voor me klaarstaan.'

'Dan heb jij het wel erg goed. Jij hoeft je nergens zorgen om te maken.'

Lisette blijft staan en legt een hand op Dinekes schouder.

'Je moet nooit vergeten dat iedereen zorgen heeft. Ook als je een fijn thuis hebt, kunnen er zorgen zijn, zelfs grote zorgen.'

Dineke kijkt haar met grote ogen aan.

'Ik wilde je geen pijn doen, hoor. Maar ik bedoelde gewoon

te zeggen dat jij je thuis altijd veilig voelt of... of niet?’

‘Dat is zeker waar. En wat een groot voorrecht is: ik kon altijd met mijn vragen bij mijn ouders terecht. Maar ik heb begrepen dat jij dat niet kon.’

Dineke schudt langzaam haar hoofd. ‘Ik geloof vast dat ze op hun manier van mij hielden, maar ik moest niet met moeilijke vragen komen; dat vonden ze al gauw gezeur. En om dat te voorkomen, kreeg ik vaak cadeaus. Daarom ging ik dikwijls met mijn vriendin mee naar haar huis. Daar hadden ze zes kinderen, maar het was er altijd gezellig en haar moeder was altijd thuis. Helaas zijn die mensen verhuisd en toen zijn we elkaar uit het oog verloren.’

‘Ik heb toch nog een vraag. Hoe komt het dat je me deze dingen nu vertelt? Je werkt toch al ruim een halfjaar bij ons.’

Even blijft het stil, dan zegt Dineke aarzelend: ‘Jij viel me vanaf het begin al op. Waarom, weet ik niet goed onder woorden te brengen. Maar ik voelde me bij jou veilig.’

Bij dat laatste woord ziet Lisette dat ze op haar lip bijt.

‘Dank voor je compliment.’

‘Nou eh, ik wilde gewoon zeker weten of ik je kon vertrouwen. Snap je dat een beetje?’

‘Helemaal.’

Ondertussen zijn ze bij de fietsenstalling aangekomen.

‘Tot morgen, Dineke.’

‘Ik vind het tof van je dat je bijna dagelijks op de fiets komt. Jij moet wel een goede conditie hebben. Ik niet zo en ik heb me al een paar keer voorgenomen om naar een sportschool te gaan. Helaas is het er nog niet van gekomen. Ik ben blij met mijn autootje. Het is geen limousine, maar hij rijdt en heeft me nog nooit in de steek gelaten.’

‘Houden zo,’ lacht Lisette, ‘maar het is gezond om in beweging te blijven. Zeker als je nog zo jong bent.’

‘Misschien ben ik daar wel te lui voor. Maar ik ga er serieus over nadenken.’

‘Dat is dan de eerste stap.’

In gedachten verzonken fietst Lisette naar huis. Het gesprek met Dineke heeft haar veel gedaan. Ze heeft medelijden met haar en zou willen dat ze haar kon helpen. Wat erg als je niemand hebt om op terug te vallen. Ze schrikt een paar keer van een claxon. Nu moet ze echt opletten, anders wordt ze straks nog aangereden.

Ze geniet van het fietsen en als ze de straat in rijdt waar ze woont, voelt ze zich een stuk opgeknapt. Neuriënd zet ze haar fiets in de garage en loopt naar binnen. De geur van gebraden vlees komt haar tegemoet. Wat zouden ze vanavond eten?

‘Dag mam,’ ze loopt naar haar moeder en geeft haar een kus op de wang, ‘het ruikt weer heerlijk.’

‘Hopelijk smaakt het zoals het ruikt,’ lacht moeder. ‘Hoe was je dag?’

‘Goed. Erg druk, maar dat maakt niet uit. Hoe ging het vandaag met Joël?’

‘Zoals altijd. De thuiszorg was er al op tijd en de verzorgende had ook nog gelegenheid om even een kopje koffie te blijven drinken. Ze vroeg of we al eens overwogen hebben om Joël in een verpleeghuis op te laten nemen.’

Verschrikt kijkt Lisette haar moeder aan en ze gaat op de keukentafel zitten.

‘En?’

‘We hebben er open en eerlijk over kunnen praten. Ik heb haar verteld dat wij met z’n drieën besloten hebben om hem zo lang mogelijk thuis te laten. Zolang wij de kracht krijgen om voor hem te zorgen, doen we dat graag.’

‘Kon ze daar een beetje in meegaan?’

‘Ja. Ze had er alle begrip voor. Ze vroeg me alleen of pa en ik een beetje op onszelf wilden letten, omdat wij ook niet meer zo jong zijn.’

‘Hm.’

‘Niet zo somber kijken, Lisette. Je weet dat pa en ik nog

steeds achter ons besluit staan. Ook het feit dat jij zodoende nog steeds kunt werken, dus daar hoeft je niet over in te zitten.'

Lisette staat op en slaat haar armen om haar moeders' hals.

'Ma,' klinkt het zacht, 'ik zou helemaal in paniek raken als het anders was.'

Moeder knijpt even in haar arm en zegt: 'We krijgen tot nu toe de kracht om het te doen en ik hoop dat we het nog jaren mogen doen. Tenzij er natuurlijk iets gebeurt; daar hebben wij geen zeggenschap over.'

Lisette gaat weer zitten en knikt.

'Ik vind het al zo bijzonder dat we het al bijna tien jaar hebben mogen doen. En dat ik mag werken, vind ik heel fijn. En ik ben jullie dankbaar dat jullie me destijds zo aangespoord hebben om dat te doen.'

Haar moeder kijkt haar ernstig aan. 'Kind, als we dat niet gedaan hadden, was je waarschijnlijk helemaal ingestort.'

'Dat denk ik ook. Maar ma, u bent er bijna de hele dag bij. En ik kan me voorstellen dat het u af en toe te veel wordt. Als dat zo is, moet u het wel op tijd aangeven. Ik zou dan kunnen proberen om nog een halve dag minder te gaan werken.'

Ma schudt haar hoofd.

'We merken dat je het heel goed naar je zin hebt op je werk en daarom moet je dat zolang het kan, volhouden. Het is voor jou goed en ik kan het gelukkig nog steeds goed aan.'

'Zou u nooit eens iets anders willen?'

Ze ziet ma's ogen vochtig worden.

'Ach, ik ben zoveel van hem gaan houden. Soms vind ik het een voorrecht dat ik voor hem mag zorgen. Hoewel ik ook graag zijn stem eens zou willen horen.'

Lisette slikt een paar keer en zegt dan: 'Dat heb ik vanaf het begin al zo graag gewild. Soms ma, vraag ik me af waarom hij geboren is en waarom hij is blijven leven... ik... eh.'

Ze zwijgt, want ze zou ineens zoveel willen zeggen, terwijl ze tegelijkertijd beseft dat het geen zin heeft.

Ma knikt een paar keer. 'Zulke gedachten zijn mij ook niet vreemd. Aan de andere kant weet ik dat de Heere met elk leven

een bedoeling heeft. Het is toch opvallend dat, als pa uit de Bijbel leest, Joël hem onafgebroken aankijkt? Terwijl zijn ogen anders altijd overal heen draaien. Kind, ik zou zo graag ook antwoord willen op al mijn vragen. Het moeilijkste is steeds weer om het uit handen te geven en het aan God over te laten.'

'U hebt gelijk, maar dat kan ik vaak niet. Ik heb nog steeds weleens opstandige gedachten en...' Ze schudt haar hoofd. 'Ik moet zulke dingen niet zeggen, want we kunnen er toch niets aan veranderen. Ik geloof trouwens ook dat ik pa hoor.'

Tot haar opluchting gaat haar moeder er niet verder op in. Ze zegt alleen: 'O, dan is hij vroeg vandaag. Fijn, dan kunnen we gezamenlijk eten.'

Lisette staat op en loopt naar het kamertje van Joël. Ze opent de deur en gaat naar binnen. Hij is wakker. Lisette schuift de stoel naast het bed en voor ze gaat zitten, geeft ze hem een kus. Ze zucht een paar keer en slikt om een brok in haar keel weg te krijgen. Hij heeft in zijn bed heel veel knuffels om zich heen. Ze pakt zijn hand in de hare en begint tegen hem te praten. Dat doet ze elke dag. Alles wat ze die dag meegemaakt heeft, vertelt ze hem op een kinderlijke manier. Maar zoals altijd krijgt ze geen enkele reactie. Met zijn nietszeggende ogen kijkt hij haar af en toe aan. Zelfs geen glimlach verschijnt er om zijn lippen. Haar gedachten gaan weer naar de eerste jaren na zijn geboorte. Wat waren er veel spanningen en onzekerheden. Verschillende keren is hij weken in het ziekenhuis of een verpleeghuis opgenomen geweest. Hij heeft veel onderzoeken moeten ondergaan en toen ze uiteindelijk de uitslag kregen, hadden ze geen enkele hoop op verbetering meer. Wat heeft ze die periode veel steun gehad van haar ouders. Als ze die niet gehad zou hebben, had ze niet geweten wat er van hen terecht was gekomen. Het ergste voor haar was de ervaring dat God zo ver weg was. Hoe ze ook bad, ja, zelfs schreeuwde tot Hem, het leek alsof Hij de grote Afwezige was. Ze was blij dat ze ook met die vertwijfelingen bij haar ouders terecht kon. Dag en nacht stonden ze ook voor haar klaar. Ondertussen zag ze hoe zij ook leden onder alles en dat ze haar

op alle mogelijke manieren probeerden te helpen. Ze kregen haar zover dat ze hulp ging zoeken bij een psycholoog. Lang was ze zich daartegen blijven verzetten, want ze vond dat ze zelf zo sterk moest zijn om dit allemaal te verwerken. Achteraf was ze haar ouders er erg dankbaar voor. Met haar kin steunend op haar handen blijft ze een tijd zitten.

Dan vermant ze zich en zegt: 'Joël, zo meteen komt opa en die zet jou weer gezellig in de stoel. Dan gaan we eten en kun jij er ook bij zijn.'

Bij die laatste woorden gaat de deur open en stapt meneer Van Gurp binnen. Zijn zware stem vult altijd de hele kamer. Hij strijkt Lisette even over haar hoofd en bukt zich dan over Joël.

'Zo, kerel, hier ben ik weer. Ben je er klaar voor?'

Zoals altijd verbaast Lisette zich over de manier waarop haar vader met hem omgaat.

Hij slaat de deken terug en neemt hem in zijn armen mee naar de eetkamer.

Lisette volgt en allerlei gedachten vliegen door haar heen terwijl ze meeloopt.

Vader zet hem in de aangepaste stoel die moeder al bij de tafel heeft gezet.

Lisette gaat ernaast zitten en wacht tot moeder er ook is.

Met veel geduld probeert ze Joël te laten eten. Het heeft erg lang geduurd voor hij zover was dat hij zelf kon slikken. De eerste jaren kreeg hij alleen sondevoeding. Ook nu duurt het erg lang voor hij een klein beetje heeft gegeten. Ondertussen hoort Lisette haar ouders praten. Af en toe gaat er een steek door haar hart. Wat hebben zij het al die jaren goed met elkaar. Ze begrijpen elkaar haast zonder woorden.

Als moeder haar bord leeg heeft, neemt zij het over van Lisette, zodat die kan eten.

Vader informeert naar haar werk en ze vertelt dat er waarschijnlijk binnenkort versterking komt.

'Dat is erg fijn. De werkdruk wordt de laatste jaren alleen maar hoger. Ik merk het op ons werk ook. De concurrentie is

vaak moordend. Maar goed, we draaien nog steeds winst, dus dan mogen we niet klagen.'

'Willen ze nog uitbreiden?'

'Jazeker. Ze gaan een filiaal starten in Limburg.'

'Vrij ver weg.'

'Ja, maar het schijnt dat we daar goede zaken gaan doen.'

'Moet u daar dan ook naartoe?'

'Ze hebben het wel aan me gevraagd, maar ik voel er niet veel voor. Dan zit ik zo lang in de auto. Ze kunnen beter jong talent daarheen sturen, ik ben al oud.' Lachend kijkt hij haar aan en het valt Lisette weer op hoe jongensachtig hij er dan uitziet.

'Oud bent u in geen geval, maar dat wilde u natuurlijk graag horen.'

'Uiteraard. Maar even serieus. Ik heb het er al met ma over gehad en we zijn tot de conclusie gekomen dat ik het beter niet kan doen. Ik zou er dan ook weleens moeten overnachten en daar voel ik, gezien de thuissituatie, niet veel voor.'

'Pa,' begint ze aarzelend.

Hij schudt zijn hoofd.

'Lisette, je hoeft je er niet schuldig over te voelen. We hebben de juiste beslissing genomen.'

Ze zwijgt, want als vader het op deze manier zegt, hoeft ze niet te proberen om er nog meer over te zeggen.

'Goed, pa.'

Ondertussen is ook Joëls bord leeg.

Lisette legt even haar hand op zijn hoofd. 'Je bent een grote kerel.'

Na het eten legt vader hem op de bank voor het raam. Ze noemen het een bank, maar het is een aangepast bed. Ze hebben het gevoel dat hij het fijn vindt om daar te liggen.

Lisette helpt met afruimen en laadt de vaatwasser in.

Ze hoort vader en moeder met elkaar praten. Ze weet dat ze nu bij Joël zitten.

Wat is ze toch bevoorrecht met zulke ouders! Toch weet ze bijna zeker dat vader de uitdaging aanvaard had als Joël er niet

was geweest. Ze voelt tranen in haar ogen. Een paar keer zucht ze diep omdat ze niet toe wil geven aan deze gevoelens. Ze heeft genoeg handvatten van de psycholoog gekregen om het probleem aan te pakken, maar de praktijk is vaak zo weerbarstig.

Ineens komt Dineke haar weer in gedachten. Wat erg om als jong meisje in bijna alles alleen te staan. Geen ouders om op terug te vallen. Maar ook geen houvast aan God. Wat zou ze daar graag eens met haar over willen praten. Ze weet in ieder geval dat de vader van Dineke kerkelijk is opgevoed. Dat ze haar grootouders nooit heeft ontmoet, Lisette kan zich er niets bij voorstellen. Dan moet je toch geen gevoel hebben, want helemaal breken met ouders of grootouders is eigenlijk onnatuurlijk.

Ze zet de vaatwasser aan, ruimt het aanrecht verder op en gaat dan weer terug naar de kamer.

‘Gelukt?’

‘Uiteraard.’

‘Je ziet er moe uit,’ reageert moeder.

‘Ja, ma. Dat kan wel kloppen. Ik heb al een paar nachten niet zo goed geslapen.’

‘Dat is vervelend.’

Lisette haalt haar schouders op. ‘Het zal erbij horen.’

‘Je slaapt over het algemeen toch best goed?’ merkt vader op.

‘Is zo. Maar soms gaat het gewoon niet.’

‘Opletten dat je niet oververmoeid raakt.’

‘Zal ik doen. Daarom ga ik vanavond lekker op tijd naar bed.’

‘Wij hadden het er net over om zo meteen even naar mevrouw De Groen te gaan. Veel bezoek krijgt ze niet en ze is altijd zo blij als je komt.’

‘Prima, hoor.’

‘Ik breng Joël dan zo weer naar bed.’

‘Goed, pa. Zal ik dan nu eerst koffie voor ons halen?’

‘Goed idee, kind.’

A. DEN UIL-VAN GOLEN

Gescheurd wolkendek

De dertigjarige Lisette is een alleenstaande moeder. Ze weet zich als christen vaak omringd door gelijkgestemden, maar soms voelt haar geloof ook heel eenzaam. Lisette kan het goed vinden met haar collega's, vooral met Dineke, maar de sfeer verandert compleet als de nieuwe collega Bram komt. Hij grijpt elke gelegenheid aan om met Lisette in discussie te gaan en haar te kwetsen. Dan gebeurt er iets vreselijks wat Lisettes leven op zijn kop zet. Bij wie kan zij steun vinden?

Mevrouw A. den Uil-van Golen (Dinteloord) is een bekende Citerreeks-auteur. In haar romans beschrijft ze met veel inlevingsvermogen wat het leven als overtuigd christen in de moderne tijd betekent. Eerder schreef A. den Uil-van Golen onder meer *Opnieuw gevangen*, *Joëlles overgave* en *Gedoofd vuur*.

CITER REEKS

ISBN 978 94 0191 194 8 NUR 344

9 789401 911948

www.citerreeks.nl